

[Poul Schlüter.]

Derfor må det være rigtigt, at den danske regering i den nærmeste fremtid arbejder energisk for, at de toldnedsættelser, der er aftalt i Kennedyrunden, bliver effektive så hurtigt som muligt, og det må, synes jeg stærkt understreges over for USA og andre lande, at man må søge krisen løst uden indførelse af importrestriktioner af den ene eller den anden art. Det må være ganske naturligt, at Danmark støtter en reform af det internationale valutasystem i den retning, at der bliver mulighed for at udvide de reelle valutaeserver ved en ordning om visse trækningsrettigheder hos den internationale valutafond; det vil kunne begrænse guldets betydning for pengemarkedet og bidrage til, at der bliver skabt et mere tidssvarende system for de internationale betalinger.

Herefter skal jeg vende mig til de spørgsmål, som aldeles direkte berører sikkerheden og den politiske problemstilling i vor egen del af verden.

Gennem snart 20 år har NATO-alliancen været grundlaget for de vesteuropæiske landes sikkerhedspolitik. Der er unægtelig sket store forskydninger i den europæiske politik, siden NATO blev stiftet i 1949. Derfor er der naturligvis mening i at analysere, om NATO hidtil har kunnet løse sin opgave, og om alliancen bør ophæves eller forandres ved 20 års periodens udløb. Men jeg tror ikke, at nogen, som er i besiddelse af et minimum af objektivitet, vil bestride, at NATO har realiseret sin primære målsætning: at sikre en fredelig udvikling i vor del af verden. I ly af den kollektive garanti og på grundlag af alliancens militære styrke under skiftende strategi har Europa haft ro til at koncentrere sig om den gigantiske økonomiske ekspansion, vi har skabt. Man kan selsvagt ikke med logisk sikkerhed vide, om der var udbrudt storkrig i Europa uden NATO, eller om Sovjet ville have været i stand til gennem begrænsede aktioner eller pression gradvis at skubbe sit magtområde længere vestover; det afgørende er, at det ikke er sket.

Det kan ikke være en overdrivelse i dette øjeblik at betegne NATO som det mest omfattende og succesrige forsøg, der nogen sinde er gjort for at undgå krig i Europa. Ikke på trods af, men i kraft af denne alliance

er vi omsider nået til en høj grad af sameksistens og afspændthed. Den gennemorganiserede velordnede sikkerhedspolitik, som nu i 19 år er ført i Europa med basis i USA's taktiske og strategiske atomslagkraft, har hidtil løst sin opgave.

I den seneste tid har østeuropæiske lande ofte rejst tanken om, at både NATO- og Warszawapagten straks blev ophævet. Det ville på nuværende tidspunkt intet gavne. Jeg er ganske enig i de betragtninger om dette emne, som blev fremsat af hr. Per Hækkerup. Overfladiske slag i luften fører ikke til reel og pålidelig afspænding. Uden forsvarspagterne ville der ikke blive øget tryghed langs det europæiske jerntæppe, selv om dette lykkeligvis er blevet tyndere end før. I den nuværende situation er det ikke de regionale forsvarspagter i vor del af verden, som i sig selv skaber spændingen; tværtimod, de stabiliserer, og det vil de sikkert kunne gøre en årrække endnu. Det er ikke fristende for noget mindre land at vende tilbage til tidligere tiders usikkerhed og mangel på organisation af sikkerhedsproblemet. Det er i første række problemerne bag ved forsvarsalliancerne, som man realistisk må søge at løse. Det har efter vor opfattelse bedre udsigter i den tryggere atmosfære, som de to pagtsystemer skaber hvert for sine medlemsstater. Der skal en kolossal dristighed eller rettere dumdristighed til hos danske partier, som tør tilråde en øjeblikkelig eller hastig opløsning af forsvarspagterne på et tidspunkt, hvor Tysklandsspørgsmålet og andre europæiske spændingsproblemer endnu ikke er løst.

Men målsætningen på længere sigt kan der ikke være tvivl om. Den må være at nå henimod et bredt europæisk sikkerhedssystem, som bygger på deltagelse af både USA og Sovjet. Men det tjener intet fornuftigt formål at foregive, at en sådan løsning er inden for rækkevidde i en nærmere fremtid. Derfor kan der heller ikke herske mindste tvivl om, at Danmark også efter 1969 må bygge sin sikkerhedspolitik på medlemskabet af NATO. Der findes intet seriøst og ansvarligt modstykke.

Medlemskabet må også for os som for andre indtil videre forudsætte en fastholdelse af betydelige konventionelle styrker, således at den farlige atomtærskel, som vi jo kender, ikke bliver for lav, altså at man